

helt Foredrag, hvorunder Spørgsmaalet svulmede op til en Sag af den alvorligste Betydning for et Menneskes sunde og ærlige Gudsforhold.

Man var imidlertid bleven færdig med at spise, og de unge Piger havde rejst sig og gik omkring i Haven. Pers Blik havde under Præstens Tale hyppigt forvildet sig ud til disse tre lysklædte Kvindeskikkelser, der hver for sig gjorde et vist Indtryk paa ham. Frøknerne Clausen var begge kønne, friske Brunetter, navnlig var den ældste en frodig Evadatter med et Par Øjne, der spillede af Livslyst. Hvad der gav dem alle en særlig Tiltrækning for Per, var deres landlige Umiddelbarhed, som dannede en saa iøjnefaldende Modsætning til Tonen hos de meget verdenserfarne Damer, han nu saa længe havde levet med.

Det var dog navnlig Inger, hans Blik fulgte. Som hun gik der mellem de andre to, slog det ham, hvor jomfrustolt hendes Holdning var. Han forstod ogsaa nu, at det mere var denne friske Uberørthed end nogle tilfældige ydre Ligheder, der havde ladet ham mindes Fransisca, da han forleden saae hende i Kærsholms Have, og som dengang havde stemt hans Sind saa vemodigt. For det nyttede jo ikke at nægte det, — han havde altid følt sig en lille Smule tilbagestødt af Jakobes Mangel paa Blufærdighed, i det hele af den Ubeherskethed, hvormed hun var gaaet op i Elskovsforholdet til ham. Han tænkte til Sam-